

СОЛОМОНЪ И ЩУРЕЦА

Легенда отъ Хенрихъ Ройсъ

Нѣмаше равень на земята по мъдрость на Соломона и никой палатъ земенъ не мо-

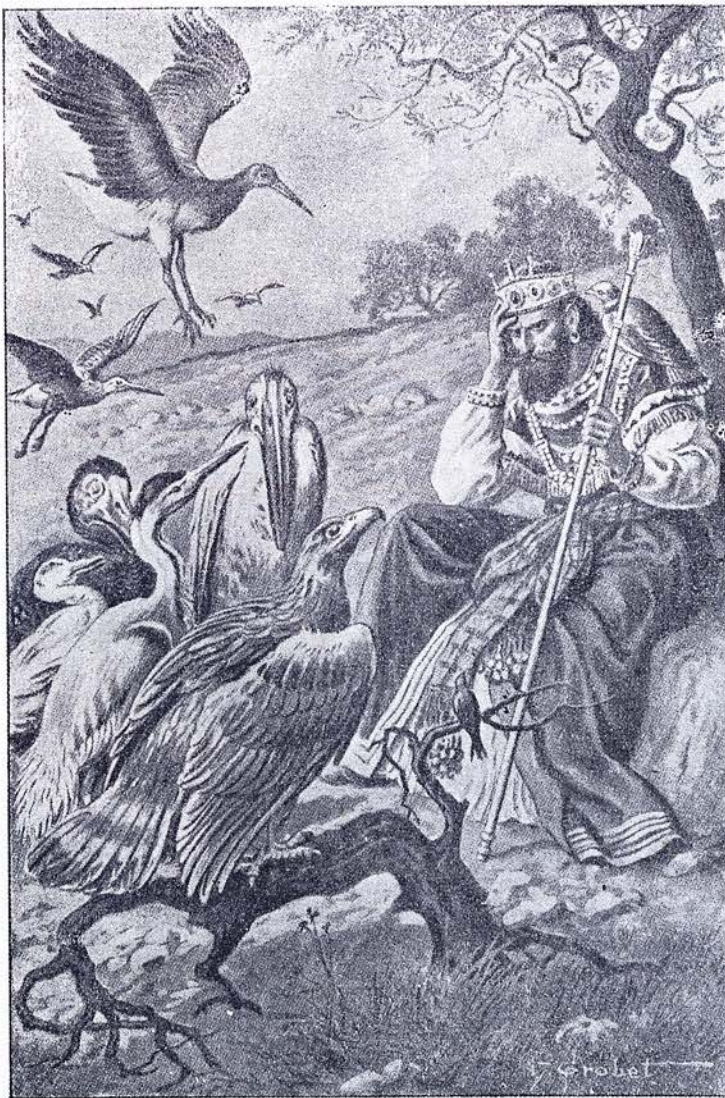
Когато майстора тури основитѣ на сградата, земята не можеше да я търпи. Като нѣкой морски приливъ се разлюлѣваше тя надъ земята и камънитѣ се сринаха въ дълбочината. За втори, за трети пѣти избираше той ново мѣсто, ала пакъ земята се тресѣше и стениѣ пропадаха.

„Горко ми!“ извика Соломонъ. „Трѣбва да построя домъ господень, а не мога да постигна целъта си. Земйо, защо не можешъ да търпишъ сградата?“

Земята отвърна: „Премъдрий между царетѣ! Избери само достойно мѣсто, тогазъ всичко ще търпи и пренасямъ“.

Царя се наскърби премного, защото навредъ по земята виждаше грѣхове. „Кое мѣсто да избера за светиныта? Дори и рая не е чистъ“, оплакваше се той.

Дали не трѣбваше да запита нѣкого? Какво биха могли да му кажатъ! Натъженъ отиде Соломонъ въ полето. Вещъ въ птичия говоръ, той повика при себе си всички обитатели въздушни; дойде гълъба, орела, ястреба. Сжщо и щръка и лѣстовицата и жерава, запита той, които много бѣха видѣли презъ време на пѣтуването си. Ала и тѣ не бѣха видѣли свѣтото мѣсто. — И настѣпи вечеръ, звездитѣ заиграха своето хоро, хвалѣха Бога и пѣха сладки мелодии. Соломонъ ги запита за свѣтото мѣсто. Но тѣ не преставаха да пѣятъ и не дадоха ухо на запитването. И простря се царя ничкомъ на земята и плачеше и говорѣше: „Кой ще ми помогне сега?“

жеше да се мери по хубость и великолепие съ храма, които бѣ съградилъ Соломонъ.

Той лешеже на едно стърнище. Подъ едно маслиново дърво стоеха два кръстци